

CRAC de la setmana: Montse Castellà

«SOVINT TINC LA SENSACIÓ QUE ELS HI ESTEM FENT LA FAENA A ALGUNS REPRESENTANTS POLÍTICS»

Una dona compromesa, lliure, solitària a la part que solidària. Regala el seu temps en defensar causes que afecten significativament el nostre territori. Dona familiar, amiga dels seus amics, que avui dia en són molts però que demà, en seran encara més. Montse Castellà és una dona de fortes arrels i fort trepitjar vers la terra que la va veure nàixer i de la qual difon la cultura arreu del món.

Més Ebre: Montse, defineix-te com a dona.

Montse Castellà: Preferixo definir-me com a persona, sense classificacions de sexe. En general, sóc poc amiga de les etiquetes i definicions, porten a l'exclusivitat i limiten, però per intentar respondre't podria dirte que visc la vida que vull viure, busco sempre la llibertat, la valentia, l'autenticitat i aplicar allò que deia Epiclet: 'No reprimas nunca un impulso generoso'. Com a persona intento seguir l'exemple de mons iaïos i mirar de ser-ho per a mons nebots i amics. Sempre penso: si ara em caigués un llamp al mig del cap i em fulminés de cop, on voldria que m'agafés? què voldria estar fent? amb qui? i allí vaig, allò faig o amb aquella gent estic.

ME: Montse Castellà i la Plataforma Trens Dignes: Després de 2 anys de lluita per reivindicar uns trens dignes, que s'ha aconseguit? Tenim prou consciència i estem prou sensibilitzats? Com queden actualment les TE dintre d'aquest mapa?

MC: Són dos anys de plataforma que recullen lo descontent de dècades, ara simplement hem concentrat argumentació i

Foto: Pau Bertomeu

l'hem visualitzat, treballant molt des de la base. S'han aconseguit certes millores i se'ns té més en compte. Com a territori sí que tenim consciència i sensibilització, perquè per desgràcia hi estem massa habituats. També és cert que de vegades tanta lluita pot acumular cansament o desànim, però en certs moments és lícit (com en qualsevol altre aspecte de la vida) i tampoc això no vol dir que faça falta d'implicació. Fixeu-vos: plataforma en defensa de l'ebre, en defensa del transport públic i del tren, en defensa de la terra del sènia, en defensa de l'energia neta... Totes tenen en comú la paraula 'defensa', i si ens hem de defensar és que algú ens ataca: amb transvasaments, pèrdua de transport públic, terratrèmols, nuclears... Ja ens agradaria jubilar les camisetes reivindicatives, però de moment encara no podem. Sovint tinc la sensació que els hi estem fent la faena a alguns representants polítics. Estes lluites són una cursa de fons, cal ser constants. Lluitar servix.

ME: Montse Castellà i la Plataforma antitransvasament: Et decep tants anys de lluita pels recents resultats?
MC: A nivell humà, no només no em decep sinó que probablement és l'experiència vital més enriquidora que he viscut. Ser portaveu de la PDE entre el 2000 i el 2004 va ser un orgull i un aprenentatge, territorial i personal. La bondat és revolucionària: amistats nascudes llavors sabem que perduraran per sempre. De la mateixa manera que hi ha gent amb qui no t'hi has vist mai més o amb qui no encaixes però amb qui vas ser i ets capaç de lluitar per una causa comuna: lo riú. La decepció arriba quan el sentit comú no preval per damunt dels interessos econòmics i l'adones que estirant del fil la corrupció arriba fins i tot al camp de la matèria hidroològica. Prevalen arguments polítics i econòmics i no científics i els poders fàctics encara actuen amb actituds caciquils. Fa molts anys que s'intenta agredir el riú i el seu entorn des de diferents àmbits, però tantes vegades com ho intenten, tantes altres es trobaran un país

(no dic només un territori) en contra defensant la terra i l'aigua que ens donen vida. Alguns no s'adonen que estan intentant matar la mà que els hi dona de menjar.

ME: Montse Castellà cantautora: Amb quin idioma interpretes millor els missatges de les teves cançons, independentment del lloc on et trobes?

MC: Si sóc bilingüe al parlar ho he de poder ser al cantar. Dit això, el català, amb l'accent de la varietat tortosina, és la llengua amb que mons iaïos i mons pares em contaven contes, és per tant la primera que em ve al cap quan escric. Igualment, la riquesa dels idiomes fa que cadascun tinga la seua musicalitat especial i m'agrada usar-les totes. Em sento molt còmoda cantant amb els dos i creo indistintament amb els dos.

ME: Quina és la teva font d'inspiració? El teu millor estat ànimo a l'hora de compondre?

MC: El silenci i la Natura, que sovint van de la mà, són sempre un espai on poar idees en tant que t'ajuden a portar-te dins teu, que és des d'on han d'acabar sortint les cançons, i

SECCIÓ PATROCINADA PER:

una cançó la comences tu però l'acaba el públic: qui l'escolta la fa seua i li fica rostres a la història, intensitat als moments. És bo escriure i crear des de diferents estats d'ànims, no donar mai cap idea per dolenta, d'entrada, i persistir-hi. La inspiració com a tal no crec que existisca, és obsessió, és treball, constància. A l'estudi de casa meua hi tinc pintada una frase a la paret, de punta a punta: 'Cuando llegue la inspiración, que me encuentre trabajando', és de Picasso.

ME: En quin instrument t'acompanyes millor amb el piano o guitarra?

MC: Tenint en compte que, als 10 anys, el meu professor de guitarra em va dir que jo no servia per a la música i em van borrar del conservatori i que tot el que sé de piano és autodidacta sense haver anat mai a classes, no sé què dir-te! (sorrriures). Una cosa és certa, toco el piano però no sóc pianista. De la mateixa manera que no és el mateix vendre llibres que ser llibreter. Amb el piano sé i puc acompanyar-me dignament, però el meu instrument de sempre és la guitarra. A més, crec que és dels instruments més bonics: l'has de tocar abraçant-lo...

ME: El teu alè, tal com artista que ets, entela el mirall. Així d'entelats estan els ulls dels governants que no poden veure la realitat que els envolta? Faig referència a la recent aprovació del Pla de Conca.

MC: Massa bé que hi veuen, esta és la realitat. Aquells qui, des d'esferes de poder, aproven plans que saben fidedignament que són nocius i contraris als objectius que haurien de perseguir les institucions que governen, no poden al·legar ignorància: tenen les dades

científiques al seu abast. Descartada la ignorància, ens queda la malícia i la cobdícia, és així de trist. Actuen amb traïdoria i sempre en nom d'un malentès progrés. A tots estos els hi diria que no són dignes de l'herència rebuda dels nostres avantpassats i que es llugisquen el discurs de Miguel Delibes fet el 1975 quan va entrar a formar part de l'Acadèmia Espanyola de la Llengua 'El sentido del progreso en mi obra'.

ME: Imaginem els punts cardinals que defineixen el sentit de les nostres terres. Ubiquem en cada extrem un cantautor: Lluís Llach, Paco Ibañez, Labordeta i Joan Manel Serrat...

MC: Nord: Lluís Llach (sent que ve de l'Empordà i ha sigut i és un referent). Est: Paco Ibañez (amb la seua amicitia i el seu missatge, on és ell sempre surt el Sol). Sud: Labordeta (com la bona garbinada, sempre en contra de les injustícies, unflant les veles dels llauts). Oest: Serrat (sentiments expressats amb els mil colors d'un capvespre pausat i emotiu). La rosa dels vents, però, té vuit puntes, i si em permetis hi afegiré el SE, SO, NE i NO amb noves generacions de cantautors: NE: Cesk Freixas (Sant Pere de Riudebitlles, Penedès); SO: Guiem Soldevila (Ciutadella, Menorca); SE: Pau Alabajos (Torrent, València) i NO: Meribell Gené (Llunedà, Lleida).

ME: Els teus projectes?
MC: Ben senzill: seguir aprenent de la vida i dels que m'envolten, jugar i créixer amb mons nebots, riure amb les amigues i seguir convertint l'afició en professió per poder continuar vivint de la música. Necessitem que la cultura siga una eina de revolta i construcció amable i ferma.

Isabel Carrasco

CIRURGÍA PLÁSTICA Y ESTÉTICA AVANZADA

Clinica Terres de l'Ebre
TORTOSA

977588205

PRIMERA
CONSULTA
GRATUÏTA

www.martinezparis.com